

บทนำ

วันที่ ๑๕ กันยายน

สุสานตั้งอยู่ตรงข้ามสนามโรงเรียน

ไมรอนใช้หัวรองเท้าหรือคอปอร์ตของเขาจิกดินลูกรัง ที่นี้ยังไม่มีเสาศิลา มีแต่เพียงป้ายโลหะติดบัตรดัชนีแบบเรียบๆ พร้อมชื่อพิมพ์ด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ เขาส่ายหน้า นึกสงสัยว่า ทำไมเขาต้องมายืนอยู่ตรงนี้เหมือนในละครโทรทัศน์ ห่วยๆ เขานึกออกเลยว่าจากนี้จะออกมาเป็นอย่างไร ฝนจะตกกระหน่ำใส่หลังของเขา แต่เขาจะไม่รู้ตัวเพราะมัวแต่ไต่กรไต่ราวอยู่ เขาจะต้องก้มหน้า น้ำตาลล่อนห่วย อาจจะมีน้ำตาไหลลงมาบนแก้มสักหยด ปะปนไปกับน้ำฝน และแล้วเสียงเพลงเขย่าอารมณ์ก็ดังขึ้น กล้องควรจะเคลื่อนออกจากใบหน้าเขา ถอยกลับไปยังข้างๆ นุ่มนวล เผยให้เห็นไหล่ที่ลู่ลงของเขา ฝนตกหนักขึ้น เห็นหลุมฝังศพจำนวนมากขึ้น สถานที่นั้นไม่มีใครเลย นอกจากเขาคนเดียว กล้องยังถอยห่างออกมาเรื่อยๆ และในที่สุดก็จับภาพวิน เพื่อนคู่ยากของไมรอนยืนอยู่ไกลๆ มีสีหน้าแสดงความเห็นอกเห็นใจโดยไม่ต้องเอ่ยคำ เปิดโอกาสให้เพื่อนรักได้ไต่กรไต่ราวตามลำพัง และภาพในจอโทรทัศน์ก็ต้องจับนิ่งอยู่อย่างนั้น มีชื่อเอ็กเช็กคิวทีฟโปรดิวเซอร์ตัวใหญ่สี่เหลี่ยมปรากฏขึ้นมาบนจอ ภาพค้างไว้สักครู่ก่อนที่จะขอให้คนดูอดใจรออีกสักนิดเพื่อชมฉากตัวอย่างที่จะนำเสนอในสัปดาห์หน้า แล้วก็ตัดภาพไปที่โฆษณา

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นที่นี่ไม่เหมือนอย่างในโทรทัศน์ แสงแดดส่องสว่างใสว ท้องฟ้าสดใสราวกับเพิ่งหาสีมาหมาดๆ ตอนนั้นวินอยู่ที่ทำงาน ส่วนไมรอนไม่ได้ร้องไห้

ถ้าเช่นนั้น เขามาที่นี่ทำไม

เพราะในไม่ช้าฆาตกรจะมาที่นี่ เขาแน่ใจ

ไมรอนพยายามค้นหาความหมายที่ซ่อนเร้นอยู่ตามทิวทัศน์ แต่ไม่ได้คำตอบอะไรที่ผิดแผกไปจากที่เคยได้ยินมาจนเบื่อ งานศพผ่านพ้นมาสองสัปดาห์แล้ว วัชพืชและดอกหญ้าเริ่มทะลุโพลัดดินขึ้นมาชูช่อขึ้นสู่ท้องฟ้า ไมรอนรอให้เสียงในใจปล้ำมเรื่องวัชพืชและดอกหญ้าที่แสดงให้เห็นถึงวัฏจักร การเกิดใหม่ และชีวิตที่ดำเนินต่อไป แต่โชคดีที่วันนี้ไม่มีเสียงนั้น เขาพยายามนึกหาว่าภาพสนามโรงเรียนที่ดูบริสุทธิ์ไร้พิษภัยใด ๆ แห่งนี้แฝงนัยในเชิงขัดแย้งไว้หรือไม่ -- รอยขีดข่วนที่ขีดจางบนพื้นลาดยางสีดำ รถสามล้อหลากสี โซ่ชิงช้าที่ขึ้นสนิมเล็กน้อย ทั้งหมดนี้อยู่ภายใต้ร่มเงาของหลุมฝังศพที่จับตามองบรรดาเด็กนักเรียนราวกับทหารยามที่ประจำการอยู่เงียบ ๆ อย่างอดทนและเกือบ ๆ จะตั้งดูใจ แต่เขาก็ไม่เห็นความขัดแย้งใดๆ สนามโรงเรียนไม่ใช่สถานที่ไร้พิษภัยอย่างที่คิด เพราะที่นั่นมีเด็กชอบรังแกเพื่อน มีพวกโกล้งจะเป็นโรคจิตเต็มที พวกสติไม่เต็ม และมีสมองอันเยี่ยวัยที่เปี่ยมด้วยความรู้สึกเกลียดชังอย่างไม่เสื่อมคลายมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์แม่

เอละ ไมรอนคิด วันนี้เราพาล่ามอยู่ในใจมาพอแล้ว

เขารู้ตัวในระดับหนึ่งว่า การคุยกับตัวเองเป็นแต่เพียงการเบี่ยงเบนความสนใจ เป็นกลลวงทางปรัชญาเพื่อช่วยพยุงหัวใจอันเปราะบางของเขาไม่ให้หักตั้งเปาะ เขาอยากจะยอมแพ้ หรดตัวลงกับพื้น ใช้มือตะคุะตะกายดินขอมมา และวิงวอนต่ออำนาจเบื้องบนให้มอบโอกาสแก่เขาก็คงครั้ง

แต่เหตุการณ์เช่นนั้นย่อมจะไม่เกิดขึ้นเช่นกัน

ไมรอนได้ยินเสียงฝีเท้าเดินมาข้างหลัง เขาหลับตา ทุกอย่างเป็นไปตามความคาดหมาย เสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามาเรื่อยๆ เมื่อเสียงนั้นหยุดลง ไมรอนไม่ได้หันกลับไปมอง

“คุณฆ่าเธอ” ไมรอนพูด

“ใช่”

ไมรอนรู้สึกเหมือนก้อนน้ำแข็งละลายอยู่ในท้อง “คุณรู้สึกสบายใจขึ้นหรือยัง”

น้ำเสียงของฆาตกรไล่ไปตามท้ายทอยของไมรอน ราวกับมืออันเย็นเฉียบไร้เลือด “คำถามอยู่ที่ว่า แล้วคุณล่ะ รู้สึกสบายใจขึ้นไหม ไมรอน”

วันที่ ๓๐ สิงหาคม

ไมรอนห่อไหล่ อ้อมแอ้มออกไปว่า “ผมไม่ใช่พี่เลี้ยงเด็ก” เขาบอก “ผมเป็นตัวแทนนักกีฬา”

นอร์ม ซัคเกอร์แมน นิวหน้า “นี่กำลังเล่นเรื่อง *แดริคควิลลา* อยู่หรือไง”

“มนุษย์ข้างต่างหาก” ไมรอนตอบ

“หะอะ ดูไม่ได้เลยว่ะ แล้วใครพูดถึงเรื่องพี่เลี้ยงเด็กไม่ทราบ ฉันพูดคำว่า *พี่เลี้ยง* หรือ *การเลี้ยงเด็ก* หรือใช้คำกริยาในรูปไหนที่เกี่ยวกับการเลี้ยง หรือใช้คำนาม หรือแม้แต่คำว่า *เด็ก* หรือคำว่า *พี่* หรือ *เลี้ยง* หรือ--”

ไมรอนขมมือขึ้น “เข้าใจแล้ว นอร์ม”

ทั้งคู่นั่งอยู่ที่ใต้ห้วงบาสเกตบอลที่เมดิสันสแควร์การ์เด้น อยู่บนเก้าอี้ผู้กำกับที่ทำด้วยไม้และผ้าใบ และมีชื่อดาราติดอยู่ข้างหลังพนัก เก้าอี้เข้ขึ้นมาสูงจนตาข่ายจากห้วงแหบจะสัมผัสผมของไมรอน พื้นที่ครึ่งหนึ่งของสนามใช้เป็นที่พักถ่ายแบบเต็มไปด้วยไฟรม เด็กสาวร่างสูงผอม ขาตั้งกลิ้ง และผู้คนเดินกันขวักไขว่ ไมรอนกำลังรอว่าเมื่อไรจะมีคนเข้าใจผิดคิดว่าเขาเป็นนายแบบ และเขาก็ได้แต่รอ

“ชีวิตของหญิงสาวคนหนึ่งอาจจะตกอยู่ในอันตราย” นอร์มบอก “ฉันอยากให้นายช่วย”

นอร์ม ซัคเกอร์แมน อายุย่างเจ็ดสิบแล้ว เป็นประธานบริษัทซูม ซึ่ง เป็นบริษัทยักษ์ใหญ่ผู้ผลิตสินค้าเกี่ยวกับกีฬา เขามีเงินมากกว่าโดนัลด์ ทรัมป์ แต่ดูยังไงก็เหมือนฮิปปีเมื่อยอายุอยู่ดี ก่อนหน้านั้นนอร์มบอกเขาว่า แพ้ชั้นย่อนยุค กำลังเป็นที่นิยม และเจ้าตัวก็ไม่ยอมตกยุค เลยสวมผ้าคลุมพอนโซแบบสวมหัว ลวดลายไซเคเดลิก กางเกงทหาร สร้อยลูกปัด และต่างหูเครื่องหมายสันติภาพที่หูข้างหนึ่ง แท้จริง ๆ หนวดสีดำแกมเทาของเขาตกจนใช้เป็นรังพักไข่

ตัวเต่าทองได้อย่างสบาย ผมที่เพิ่งตัดมาสดๆ ร้อนๆ ดูแล้วอย่างกับหลุดออกมาจากละครเพลงเรื่อง *ก๊อดสเปปล์* ที่สร้างอย่างขอไปที

อย่างกับเซ กูเวรา ตอนตัดผมยังงัยงั้น

“คุณไม่ต้องการผมหรอก” ไมรอนแย้ง “คุณต้องการบอดีการ์ดต่างหาก”
นอร์มโบกมือเป็นเชิงตัดบท “ทำแบบนี้มันมันใจแจ่มกันไป”

“อะไรนะ”

“เธอไม่เล่นด้วยแน่ นี่ ไมรอน นายรู้จักเบรندا สลอเตอร์ แค่นั้น”

“นิดหน่อย” ไมรอนตอบ

เขามีสีหน้าพิศวง “หมายความว่าไง นิดหน่อย”

“มีค่าไหนบ้างที่ฟังแล้วไม่เข้าใจ นอร์ม”

“ให้ตายสิ นายเคยเป็นนักบาสนะเว้ย”

“แล้วไง”

“แล้วเบรندا สลอเตอร์ ก็อาจจะเป็นนักบาสหญิงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์นะสิ เป็นผู้บุกเบิกวงการบาสเกตบอลหญิง แล้วยังเป็นนางแบบโปสเตอร์โฆษณา ขอโทษที่อาจจะฟังดูไม่สมควร ให้สินค้าโลโก้ใหม่ของฉัน”
“เรื่องนั้นผมรู้แล้ว”

“เออละ รู้ไว้ซะด้วยว่า ฉันกำลังเป็นห่วงเธออยู่ ถ้าเกิดอะไรขึ้นกับเบรندا สลอเตอร์ ทั้งวงการบาสเกตบอลอาชีพหญิง และเงินที่ฉันลงทุนไปจำนวนมหาศาล อาจจะต้องหมดกัน”

“อืม ถ้าเพื่อเหตุผลทางมนุษยธรรมก็ไม่ใช่ไรหรอก”

“ก็ได้ ฉันมันพวคนายทุนตะกละ แต่นายเป็นตัวแทนนักกีฬา ไม่มีอะไรที่จะตะกละ น่าขยะแขยง ทูเรศ และแสดงถึงความเป็นนายทุนมากไปกว่านี้อีกแล้ว”

ไมรอนพยักหน้า “ชมเข้าไป” เขาว่า “เดี๋ยวผมก็ใจอ่อนหรอก”

“ฉันยังพูดไม่จบเพีย ใช้ นายเป็นตัวแทนนักกีฬาก็จริง แต่เป็นตัวแทนที่ใช้ได้ มีฝีมือยอดเยี่ยม ว่าที่จริง นายกับแม่สาวเลือดสเปนของนายก็ดูแลลูกค้าได้ดีอย่างไม่น่าเชื่อ รักษาผลประโยชน์ให้ลูกค้าดีมาก มากเกินความจำเป็นด้วยซ้ำ พอนายพูดตรงกับฉันเสร็จ ฉันก็รู้สึกเหมือนถูกรังแกเพราะฝีมือล้าเลิศของนาย นายเข้ามาในห้องทำงานของฉัน ทั้งเสื้อผ้านั้น แล้วฉันก็เสร็จนาย”

ไมรอนทำหน้าเบ้ “น้อยๆ น้อยเถอะ”

“แต่ฉันรู้ความลับในอดีตของนายมาว่า นายเคยทำงานกับเอพีไอ”

ลับมากเลยนะ นี่ไมรอนยังหวังอยู่เลยว่า สักวันจะเจอคนในประเทศ

แถบเหนือเส้นศูนย์สูตรที่ไม่รู้เรื่องที่เขาเคยทำงานกับเอพีไอ

“ขอฉันพูดสักนิดเถอะนะ ไมรอน ฟังหน่อยเถอะ เบรนดาเป็นเด็กน่ารัก เป็นนักบาลีฝีมือดี แล้วก็เป็นผู้แก้ปัญหา ฉันไม่โทษเธอหรอก ถ้าฉันโตมากับพ่ออย่างนั้น ฉันก็คงจะเป็นเด็กแก้ปัญหาด้วยเหมือนกัน”

“งั้นตัวปัญหาก็คือพ่อ”

นอร์มทำท่าแบ่งรับแบ่งสู้ “อาจจะใช่”

“งั้นก็ขอคำสั่งศาล ไม่ให้พ่อเข้าใกล้เธอสิ” ไมรอนแนะนำ

“ทำแล้ว”

“แล้วมีปัญหอะไรอีกล่ะ จ้างนักสืบเอกชนสิ ถ้าเขาเข้าไปใกล้ลูกสาว ในระยะใกล้หนึ่งร้อยหลาก็เรียกตำรวจ”

“มันไม่ใช่ง่ายอย่างนั้น” นอร์มมองไปที่สนาม ผู้คนที่ทำงานเกี่ยวข้องกับ การถ่ายแบบครั้งนี้กระโดดไปกระโดดมาเหมือนนวัตลูที่ติดกับและโดนความร้อน อย่างจับปล้น ไมรอนจับกาแฟ ซึ่งเป็นกาแฟรสเลิศ เมื่อก่อนไมรอนไม่เคยดื่ม กาแฟเลย เพิ่งมาเริ่มเมื่อสักหนึ่งปีที่แล้ว ตั้งแต่นั้นมาเขาก็เริ่มแวะร้านกาแฟ ใหม่ ๆ ที่ผุดขึ้นมาอยู่เรื่อยเหมือนหนังเหี้ยๆ ในช่องเคเบิล เดียวนี้เข้ามาไมรอน ก็ต้องดื่มกาแฟรสเลิศก่อน ไม่งั้นทำอะไรไม่ได้เลย

การพักดื่มกาแฟกับอาการติดยา บางครั้งก็แยกไม่ค่อยออก

“เราไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน” นอร์มบอกไมรอน

“อะไรนะ”

“พ่อของเธอนะ” นอร์มบอก “หายตัวไปแล้ว ตอนนี้เบรนดาต้องคอย ระวังตัวแะ เธอกำลังหวาดผวามากๆ”

“แล้วคุณคิดว่า พ่อจะทำอันตรายอะไรลูกหรือ”

“ไอ้หมอนี่เหมือนซานตินี^๑ ตอนอัดสตีเรียรอยด์ เคยเป็นนักบาสด้วย คิดว่าเล่นให้ทีมในกลุ่มแพ็คเทนนะ เขาชื่อ--”

“ไฮเรซ สลอเตอร์” ไมรอนต่อให้

“นายรู้จักหรือ”

ไมรอนพยักหน้าช้าๆ “ฮือ” เขาตอบ “ผมรู้จักเขา”

นอร์มมองหน้าเขาอย่างพินิจพิจารณา “นายเด็กเกินไปที่จะเคยเล่นกับ เจ้าหมอนี่”

^๑จากภาพยนตร์เรื่อง *The Great Santini* เรื่องของนาวิกโยธินผู้ประสบความสำเร็จในอาชีพ การงาน แต่เป็นพ่อและสามีที่เข้มงวด

ไมรอนไม่พูดอะไร แต่นอร์มยังไม่เข้าใจ เขาไม่ค่อยเข้าใจอะไรหรอก
“งั้นนายรู้จักไฮเรซ สลอเตอร์ นี่ได้ยังไง”

“ช่างมันเถอะ อย่าไปสนใจเลย” ไมรอนตัดบท “ไหนบอกผมหน่อย
ทำไมคุณถึงคิดว่า เบรนดา สลอเตอร์ จะตกอยู่ในอันตราย”

“เธอโดนขู่”

“โดนขู่แบบไหน”

“เอาชีวิต”

“ช่วยพูดให้ชัดเจนกว่านี้อีกหน่อยได้ไหม”

การถ่ายภาพโฆษณายังคงซุลมุนวุ่นวายกันต่อไป นางแบบนายแบบในชุด
เครื่องแต่งกายคอลเล็คชั่นล่าสุดของซุม วนเวียนกันเข้ามาตั้งท่าถ่ายรูปอย่างเก้เก๋
ทำปากจู้ ทำท่าทำทางต่างๆ นานา ดูเท่ทันสมัย มีใครส่งเสียงเรียกเห็นดจอมลิลลา
เห็ดหายไปไหนวะ ทำไมยังไม่รู้จักแต่งตัวอีก โธ่เว้ย คราวนี้เห็นทำฉันตายแน่ๆ

“เธอได้รับโทรศัพท์” นอร์มเล่า “มีคนขับรถตาม อะไรทำนองนั้น”

“แล้วคุณอยากให้ผมทำอะไรล่ะ”

“ช่วยเฝ้าเธอให้หน่อย”

ไมรอนลั่นศีรษะ “ต่อให้ผมรับปาก ซึ่งบอกได้เลยว่าผมไม่รับปาก คุณ
ก็พูดเองนี่นาว่าเธอไม่เอาบอดีการ์ดแน่”

นอร์มยิ้ม ตบเข้าไมรอนเบาๆ “ตอนนี้แหละที่ฉันจะล่อให้นายเข้ามาติดกับ
เหมือนปลาติดเบ็ด”

“เปรียบเทียบได้นำฟังดีนี่”

“ตอนนี้เบรนดา สลอเตอร์ ไม่มีตัวแทน”

ไมรอนไม่พูดอะไร

“ลึนพันกันหรือยังไง พ่อรูปหล่อ”

“ผมคิดว่าเธอเซ็นสัญญาโฆษณาสินค้ามูลค่ามหาศาลกับซุมเสียอีก”

“เธอกำลังจะเซ็นอยู่แล้วตอนที่พ่อเธอหายไป เขาเคยเป็นผู้จัดการของเธอ
แต่เธอปลดเขาออก ตอนนั้นก็เลยไม่มีใคร เธอไว้ใจให้ฉันตัดสินใจให้ในระดับ
หนึ่ง เด็กคนที่ไม่โง่หรอก จะบอกให้ ฉันวางแผนไว้อย่างนี้ เบรนดาจะมาที่นี่
ในอีกไม่กี่นาที ฉันจะแนะนำนายให้เธอ พอหักทลายกันเสร็จ นายก็หว่านเสน่ห์
อันลือชื่อของนายมัดใจเธอซะ”

ไมรอนเลิกคิ้วข้างหนึ่ง “จะให้หว่านเสน่ห์อย่างเต็มที่เลยไหม”

“โอ๊ย ไม่ต้องวะ ฉันขี้เกียจเห็นนายหนุคนนี้แก้ผ้า”

“ผมสาบานว่าจะใช้เสน่ห์แต่ในทางที่ดีเท่านั้น”

“เรื่องนี้ดีแน่ ไมรอน เชื้อฉันเถอะ”

ไมรอนยังไม่วางใจ “ต่อให้ผมตกลงทำตามแผนเหี้ยๆของคุณ แล้วตอนกลางคืนล่ะ จะให้ผมจับตาดูเธอตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงหรือยังไง”

“ไม่ต้องหรอก เรื่องนั้นวินจะช่วยนายเอง”

“วินไม่สนหรอก”

“บอกไอ้หนูนั่นว่าทำเพื่อฉันหน่อย” นอร์มว่า “เขารักฉันนะ”

ช่างภาพทำทางตื่นตื่นทำตัวเป็นชาวยุโรปผู้เก๋ไก๋เดินกระหืดกระหอบมาที่เก้าอี้ของทั้งสองคน เขาไว้เคราแพะและผมบลอนด์สีตัดแบบดาราโทรทัศน์แซนดี้ ดั้งแคน ยามไม่แต่งตัว ดูเหมือนหนุ่มคนนี้จะไม่เห็นความสำคัญของการอาบน้ำ เขาถอนหายใจอยู่นั่นแหละ คนในบริเวณใกล้เคียงจะได้ตระหนักว่าเขาเป็นคนสำคัญและกำลังไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง “เบรنداไปไหนเนี่ย” เขาส่งเสียงโอดครวญ

“อยู่ที่นี่”

ไมรอนหมุนตัวขวับไปทางเจ้าของเสียง เบรندا สลอสเตอร์ เดินสาวเท้ายาวๆเข้ามาในห้องอย่างกระฉับกระเฉง ไม่ใช่เด็กสาวที่เดินอย่างเชินๆ เพราะตัวสูงเกินไป หรือเดินกรืดกรายอย่างไม่น่าดูเหมือนนางแบบ เธอเดินเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว เธอสูงมาก สูงกว่าหกฟุตแน่นอน ผิวสีเดียวกับกาแฟมอคคาจาวาสมนมพร่องไขมันเล็กน้อยของสตาร์บัคส์ที่ไมรอนดื่ม เธอสวมกางเกงยีนส์สีดำรัดรูป แต่ไม่มีปี และเสื้อสเวตเตอร์สำหรับเล่นสกี เห็นแล้วนึกถึงการอิงแอบอย่างอบอุ่นในกระท่อมไม้ซุงที่ปกคลุมด้วยหิมะ

ไมรอนสะกดใจไม่อุทาน “ว้าว” ออกมาดังๆ

เบรندا สลอสเตอร์ ไม่ใช่คนสวยมาก แต่มีเสน่ห์ดึงดูดใจสูง อากาศรอบตัวของเธอดูเหมือนจะส่งเสียงลั่นเปรี๊ยะๆ เธอมีร่างใหญ่และไหล่กว้างเกินกว่าจะเป็นนางแบบ ไมรอนรู้จักนางแบบอาชีพบางคน พวกเขาชอบเล่นหูเล่นตากับเขา หึๆ รูปร่างก็พอมืดปกติ เหมือนเชือกผูกอยู่กับบอลลู่น เบรنداไม่ได้พอมเป็นนางแบบ คุณจะรู้สึกได้ว่าผู้หญิงคนนี้แข็งแกร่ง มีแก่นสาร ทรงพลัง แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็นผู้หญิงทั้งเนื้อทั้งตัว จะหมายความว่าอะไรก็ไม่รู้ละ และเธอก็มีเสน่ห์สุดๆ

นอร์มโหน้มตัวมากระซิบ “เห็นหรือยังว่าทำไมเธอจึงเป็นนางแบบในโปสเตอร์ให้เรา”

ไมรอนพยักหน้า

นอร์มกระโดดลงจากเก้าอี้ “เบรنداคนดี มานี่มา ฉันอยากให้เธอเจอ

ใครสักคนนะ”

นัยน์ตาสีน้ำตาลกลมโตสบตาไมรอน เธอสังเกตเห็น ยิ้มเล็กน้อย แล้วเดินมาทางสองคน ไมรอนลุกขึ้นยืนอย่างสุภาพตามแบบฉบับ เบรنداเดินตรงมาทางเขายืนมือออกมา ไมรอนจับมือเธอเขย่า เธอจับมือเขาไว้แน่น พอยืนเทียบกัน ไมรอนก็เห็นว่าเขาสูงกว่าเธอหนึ่งนิ้วหรือสองนิ้ว ซึ่งหมายความว่าเธอสูงหกฟุตสองนิ้วหรือหกฟุตสามนิ้ว

“แหม แหม” เบรنداทัก “ไมรอน โบลีทาร์ นี่เอง”

นอร์มทำหน้าที่เหมือนจะดันให้สองคนเข้าไปใกล้ชิดยิ่งขึ้น “เธอสองคนรู้จักกันหรือ”

“อ้อ ฉันคิดว่าคุณโบลีทาร์จำฉันไม่ได้หรอกค่ะ” เบรنداบอก “เพราะเรื่องมันก็นานมาแล้ว”

ไมรอนใช้เวลาแค่จิตใจเดียวก็นึกออกว่าเขาเคยเห็นหน้าเบรندا สลอลเตอร์ มาก่อน เขาก็ต้องจำเธอได้ดี แต่ที่ตอนแรกนึกไม่ออกเพราะว่าครั้งก่อนเจอกันในสถานการณ์ที่ต่างจากนี้มาก “คุณชอบมาเตร่ๆ แถวสนามบาส” ไมรอนว่า “มากับพ่อของคุณ ตอนนั้นคุณคงจะอายุราวๆ ห้าหกขวบ”

“แล้วคุณก็เพิ่งเข้าไฮสกูล” เธอเสริม “เป็นหนุ่มผิวขาวคนเดียวที่มาเล่นบาสอย่างสม่ำเสมอ คุณติดทีมฮอลสเตทตอนเรียนอยู่ลิฟิงสตันไฮ ติดทีมฮอลโลเวอร์กันตอนอยู่ตุ๊ค แล้วทีมเซนต์ก็รับคุณเข้าทีมในการคัดตัวรอบแรก--”

เสียงของเธอขาดหายไป แต่ไมรอนชินเสียแล้ว “ผมปลื้มใจมากที่คุณจำได้” เขากล่าว เริ่มกระบวนการทวนเล่น

“ฉันโตมากับการเห็นคุณเล่นบาส” เธอพูดต่อ “พ่อของฉันติดตามอาชีพในวงการบาสเกตบอลของคุณราวกับคุณเป็นลูกแท้ๆ ของเขา ตอนที่คุณได้รับบาดเจ็บ--” น้ำเสียงเธอขาดหายไปอีก เธอเริ่มริมฝีปากแน่น

เขายิ้มเพื่อแสดงให้เห็นว่าเขาตั้งใจเข้าอกเข้าใจ และรู้สึกชอบคุณที่เธอรู้สึกเช่นนี้

นอร์มถือโอกาสทำลายความเงิบ “เออ ตอนนั้นไมรอนเป็นตัวแทนนักกีฬาแล้ว ทำได้ดีด้วย ฉันคิดว่าเขาเป็นตัวแทนที่ดีที่สุด ยุติธรรม ซื่อสัตย์ รักดี เป็นบ้าเลย--” จู่ๆ นอร์มก็ชะงัก “นี่ฉันบรรยายลักษณะตัวแทนนักกีฬาด้วยคำพวกนั้นหรือเนี่ย” เขาส่ายหน้า

แซนดี้ ดิงแคน ผู้เฒ่าเฒ่าเดินอย่างรีบเร่งเข้ามาอีก เขาพูดด้วยสำเนียงที่ตัดจริตเป็นฝรั่งเศส “เมอซีเออร์ ซัคเกอร์มาห์น?”

นอร์มขานรับ “หวิ (oui-ใช่)”

“ผมอยากให้คุณช่วยหน่อย ซิลวูเป่ล (s'il vous plaît - กรุณาด้วย)”

“หวิ (oui - ได้สิ)” นอร์มตอบ

ไมรอนแทบจะถามหาล่าม

“นั่งลงสิ ทั้งสองคน” นอร์มว่า “เดี๋ยวฉันต้องไปแล้วละ” เขาตบเก้าอี้ตัวที่ว่างอยู่เป็นการย้ำ “ไมรอนกำลังจะช่วยฉันจัดตั้งทีม คล้ายๆเป็นทีมที่ปรึกษา เธอคุยกับเขาก็แล้วกัน เบรนดา เกี่ยวกับอาชีพการงาน อนาคต หรืออะไรก็ได้ เขาจะเป็นตัวแทนให้เธอได้อย่างดี” เขาหลิวตาให้ไมรอน แบนเนียนเสียไม่มี

เมื่อ นอร์ม ผละจากไป เบรนดาก้าวขึ้นไปนั่งบนเก้าอี้ผู้กำกับ “ที่พูดมาทั้งหมดนี้จริงหรือ” เธอถาม

“เป็นบางส่วน” ไมรอนตอบ

“ส่วนไหน”

“ส่วนที่ว่าผมอยากเป็นตัวแทนของคุณ แต่ผมไม่ได้มาเพราะเรื่องนี้หรอก”

“อ้าว”

“นอร์มเป็นห่วงคุณ ก็เลยอยากให้ผมคอยดูแลความปลอดภัยของคุณ”

“ดูแลความปลอดภัยให้ฉัน”

ไมรอนพยักหน้า “เขาคิดว่าคุณกำลังตกอยู่ในอันตราย”

เธอขบขราม “ฉันบอกเขาแล้วว่า ไม่ต้องการให้ใครมาดูแล”

“ผมรู้” ไมรอนบอก “ที่จริงผมไม่ควรให้คุณรู้ตัวเลยนะ ซูว์”

“แล้วมาบอกฉันทำไมละ”

“เพราะผมเป็นคนเก็บความลับไม่อยู่”

เธอพยักหน้า “แล้วไง”

“แล้วถ้าผมจะเป็นตัวแทนของคุณ ผมก็ว่าคงไม่เหมาะ ถ้าผมจะปิดบังคุณตั้งแต่แรก”

เธอเอินหลังพิงพนัก และไขว้ขย่าวเหยียดยั้งกว่า แถวต่อหะเบี่ยนรถยนต์ ตอนเที่ยง “แล้วนอร์มบอกอะไรคุณอีก”

“ให้ผมหว่านเสน่ห์ใส่คุณ”

เธอกะพริบตาถี่ๆ

“ไม่ต้องห่วง” ไมรอนบอก “ผมปฎิญาณตนแล้วว่า จะใช้เสน่ห์แต่ในทางที่ดีเท่านั้น”

“ค่อยยังชั่ว” เบรนดาใช้นิ้วอันเรียวงามเคาะคางสองสามครั้ง “งั้น” เธอพูดขึ้นมาในที่สุด “นอร์มคิดว่าฉันควรจะมีพี่เลี้ยงหรือ”

ไมรอนชูมือทั้งสองข้างขึ้นมา ทำท่าเลียนแบบนอร์มอย่างสุดฝีมือ “ใคร

พูดอะไรถึงเรื่องพี่เลี้ยงไม่ทราบ” ดูดีกว่าท่ามนุษย์ช้าง แต่ก็ยังสู้รีช ลิตเติลจอมเลียนแบบท่าทางไม่ได้

เธอยิ้ม “โอเค” เธอพยักหน้า “จะเอาอย่างนั้นก็ได้”

“ดีจัง ผมนึกไม่ถึงเลยนะเนี่ย”

“ทำไมล่ะ ถ้าคุณไม่ทำ นอร์มก็อาจจะจ้ำงคนอื่นซึ่งอาจจะไม่เปิดใจเท่าคุณอย่างนี้ดีกว่า ฉันจะรู้ว่าอะไรเป็นอะไร”

“เห็นด้วย” ไมรอนว่า

“แต่ขอตั้งเงื่อนไขหน่อย”

“นี่ก็แล้วเซียว”

“ฉันมีสิทธิ์จะทำทุกอย่างที่อยากทำได้ทุกเวลา นี่ไม่ใช่ใบเบิกทางให้คุณมาลั่งล้ำความเป็นส่วนตัวของฉันได้”

“แน่นอน”

“ถ้าฉันบอกให้คุณหายหัวไปสักพัก คุณต้องถามฉันว่าจะให้หายหัวไปนานแค่ไหน”

“ได้”

“แล้วอย่ามาทำสอตแนมตอนฉันไม่รู้ตัว” เธอพูดต่อ

“โอเค”

“ห้ามทำตัวจู้จี้จ้าน”

“ตกลง”

“ถ้าฉันหายไปไหนทั้งคืน ห้ามพูดอะไรทั้งนั้น”

“รับรอง”

“ต่อให้ฉันมีเช็ทซ์หมูกับพวกคนแคระ ก็ห้ามพูด”

“ผมแอบดูลักนิตไม่ได้หรือ” ไมรอนถาม

เธออดยิ้มไม่ได้ “ฉันไม่อยากทำตัวยุ่งยากหรอกนะ แต่เท่าที่ผ่านมาฉันเจอแต่คนทำตัวเป็นพ่อเยาะเย้ยไปหมด ไม่เอาแล้ว ฉันอยากให้你知道ด้วยว่าเราจะได้อยู่ด้วยกันวันละยี่สิบสี่ชั่วโมง หรืออะไรทำนองนั้น นี่ไม่ใช่หนังวิทนีย ฮิวสตัน กับเควิน คอสต์เนอร์^๒”

“มีคนบอกว่าผมหน้าตาคล้ายเควิน คอสต์เนอร์” ไมรอนยิ้มกวนๆแบบบูล เดอร์แรม ให้เธอดู

^๒ จากภาพยนตร์เรื่อง *The Bodyguard* ซึ่งเควิน คอสต์เนอร์ แสดงเป็นบอดีการ์ดให้กับวิทนีย ฮิวสตัน

เธอมองเขาตรงๆ “คงจะคล้ายตรงหัวที่เถิกเหมือนกัน”

เจ็บจริง ๆ ที่กลางสนาม แชนดี้ ดิงแคน เคราแพะเริ่มร้องเรียกชื่อเท็ดอีก ผู้คนที่ห้อมล้อมต่างเรียกชื่อตาม ชื่อเท็ดดังสะท้อนกึกก้องไปทั่วสนาม

“ตกลงเราเข้าใจกันดีแล้วใช่ไหม” เธอถาม

“ใช่แล้ว” ไมรอนตอบ ชยับตัวไปมาอยู่ในที่นั่ง “เล่าให้ผมฟังหน่อยสิว่าเรื่องไปยังไงมายังไง”

ในที่สุด เท็ด -- ยังไงนั่นก็ต้องเป็นชายชื่อเท็ดแน่ ๆ -- เขาเดินเข้ามาทางด้านขวา ทุ่งทางแกงชาลันของซุมตัวเดียว กล้ามเนื้อบริเวณหน้าท้องเป็นระลอกคลื่นเหมือนรูปปั้นหินอ่อนนูน เขาน่าจะอายุประมาณยี่สิบต้นๆ หน้าตาหล่อเหลาแบบนายแบบ ทำหน้าที่เหมือนพัคตีเรื่อนจำ ขณะที่เดินสายอาดๆ เข้ามายังสถานที่ถ่ายทำ เท็ดจะใช้สองมือลูบผมดำอมน้ำเงินเหมือนซูเปอร์แมน การทำเช่นนั้นยิ่งทำให้เขาอกผายไหล่ผึ่ง เอวคอดลงกว่าเดิม และโชว์รักแร้ที่โกนขนเรียบร้อย

เบรنداพึมพำ “เหมือนนกยูงแพนหาง”

“คุณพูดอย่างนี้ได้ไง” ไมรอนท้วง “เขาอาจจะเป็นนักเรียนทุนฟูลไพรทก็ได้”

“ฉันเคยทำงานกับหมอนี้มาก่อน ถ้าพระเจ้าประทานสมองส่วนที่สอง” มาให้ปานนี้คงเจตตายไปแล้วละ” เธอเหลือบตาไปมองไมรอน “ฉันยังแปลกใจอยู่นิดหน่อย”

“อะไรหรือ”

“ทำไมถึงเลือกคุณ ก็คุณเป็นตัวแทนนักกีฬาที่นี่ ทำไมเนอร์มถึงได้ขอให้คุณเป็นบอดีการ์ดมาคุ้มกันฉัน”

“ผมเคยทำงาน” -- เขาหยุดชะงัก บัดมือไปอย่างไม่มีความหมายอะไร -- “ให้รัฐบาล”

“ฉันไม่เคยได้ยินเรื่องนี้เลย”

“นี่เป็นความลับอีกเรื่องหนึ่ง ซูว์”

“คุณเป็นคนเก็บความลับไม่ค่อยอยู่เลยนะ ไมรอน”

“คุณไว้ใจผมได้”

เธอตรึงตรองนิดหนึ่ง “เออละ คุณเป็นคนผิวขาวที่กระดกเป็น” เธอกล่าว “ถ้าคุณทำอย่างนั้นได้ ก็คงจะเป็นตัวแทนนักกีฬาที่เชื่อใจได้มั้ง”

ไมรอนหัวเราะ แล้วต่างคนต่างก็เจียบบนชวนให้อึดอัด เขาทำลายความเจียบโดยการลองถามดูอีกครั้ง “เล่าเรื่องที่โดนซูว์ให้ผมฟังได้ไหมครับ”

* มีผู้เชื่อกันว่า มนุษย์เรามีสมองส่วนที่สองอยู่ในท้อง

“ไม่มีอะไรจะเล่ามากนักหรอก”

“หมายความว่านอร์มคิดไปเองหรือ”

เบรนดาไม่ตอบ ผู้ช่วยคนหนึ่งทาน้ำมันบนหน้าอกที่เรียบเนียนของเท็ด เท็ดยังคงทำท่าทำหรีตแบบนักเลงไล่คนดูต่อไป เจ้าหมอนี่คงจะดูหนังของคลินท์ อีสต์วู้ด มากไปหน่อย เท็ดกำมือทั้งสองข้างเป็นกำปั้นและเบ่งกล้ามเนื้อต้นแขน ไมรอนนึกในใจว่า เขาควรจะชิงตัดหน้าคนอื่น ๆ แล้วรีบเกลี้ยขี้หน้าเท็ด เสียตั้งแต่ตอนนี้

เบรนดาขี้เกียจขู่ ไมรอนตัดสินใจลองใช้อีกวิธี “ตอนนี้คุณพักที่ไหน”
 เขาถาม

“ที่หอพักในมหาวิทยาลัยเรสตัน”

“คุณยังเรียนหนังสืออยู่หรือ”

“เรียนแพทย์อยู่ปีสี่ เพิ่งได้รับอนุญาตให้พักเรียนชั่วคราวเพื่อเล่นบาสอาชีพ”

ไมรอนพยักหน้า “คิดออกหรือยังว่าจะเรียนเฉพาะทางด้านไหน”

“กุมารเวช”

เขาพยักหน้าอีก ตัดสินใจถามล้วงลึกยิ่งขึ้น “พ่อของคุณคงจะภูมิใจในตัวคุณมาก”

เบรนดามีสีหน้าบางอย่างขึ้นมาแวบหนึ่ง “เอ่อ คงงั้นมั้ง” เธอลุกขึ้น
 “ฉันต้องไปแต่งตัวเพื่อถ่ายรูปแล้วละ”

“เล่าให้ผมฟังก่อนไม่ได้หรือว่าเกิดอะไรขึ้น”

เธอยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ตามเดิม “พ่อหายไป”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่”

“สัปดาห์หนึ่งมาแล้ว”

“ตอนนั้นหรือที่คุณเริ่มถูกขู่”

เธอลีงไม่ยอมตอบ “คุณอยากช่วยใช่ไหม ตามหาพ่อฉันสิ”

“เขาเป็นคนขู่คุณหรือ”

“อย่าไปสนใจเรื่องการขู่เลย พ่อฉันเป็นคนชอบวางอำนาจ ไมรอน การขู่ก็เป็นแค่อาวุธอย่างหนึ่ง”

“ผมไม่เข้าใจ”

“คุณไม่ต้องเข้าใจหรอก เขาเป็นเพื่อนของคุณไม่ใช่หรือ”

“พ่อของคุณนะหรือ ผมไม่เจอโฮเรชมาตั้งสิบกว่าปีแล้ว”

“เป็นความผิดของใครล่ะ” เธอถาม

คำพูดเหล่านี้ กอปรกับน้ำเสียงขมขื่น ทำให้เขารู้สึกพิศวง “หมายความว่าไง”

“คุณยังใส่ใจเขาอยู่หรือเปล่า” เธอถาม

ไม่รอนตอบโดยไม่ต้องคิด “คุณก็รู้ว่าผมนี่ถึงพ่อคุณเสมอ”

เธอพยักหน้า แล้วกระโดดลงจากเก้าอี้ “ตอนนี้เขากำลังเดือดร้อน” เธอกล่าว “ช่วยตามหาเขา”

๒

เป ร ร น ด ๑ โผล่มาอีกครั้งในชุดกางเกงโลคราร์ดรูปของซุม และสิ่งซึ่งคนส่วนมากเรียกว่า สปอร์ตส์บรา เธอมีช่วงแขนยาวาวเรียว ไหล่ กว้าง อกนูน และส่วนลัดเต็มตึง ขณะที่นางแบบอาชีพจ้องมองรูปร่างของเธอ (ไม่ใช่ส่วนสูง เพราะนางแบบส่วนใหญ่สูงหกฟุตอยู่แล้ว) ไมรอนนึกในใจว่า เธอช่างโดดเด่นเหมือนซูเปอร์ฮีวีกาลังแตกกระจาย ใกล้เคียงกับบรรดาก๊างทั้งหลาย

ท่าถ่ายรูปออกจะล่อแหลมอยู่ เห็นได้ชัดว่าเบรנדารู้สึกอึดอัดขัดเขิน ตรงกันข้ามกับเท็ด ซึ่งยกย่ายหรีตามองดูเธอด้วยท่าที่คิดว่ารัฐจวนใจสุดๆ เบรنداถึงกับเปลือยหัวเราะใส่หน้าเขาถึงสองครั้ง ไมรอนยังคงซังซังเท็ดเหมือนเดิม แต่เริ่มรู้สึกติดใจเบรنداมากขึ้นเรื่อยๆ

ไมรอนหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา กดหมายเลขโทรศัพท์ส่วนตัวของวิน วินเป็นที่ปรึกษาด้านการเงินฝีมือเยี่ยมแห่งลีดค-ฮอว์นซีเคียวริตี้ส์ ซึ่งเป็นบริษัทการเงินเก่าแก่ที่เริ่มกิจการขายหุ้นบนเรือ *เมย์ฟลาวเวอร์*^๑ สำนักงานของเขาตั้งอยู่ในอาคารลีดค-ฮอว์นบนปาร์คอเวนิว และถนนสายสี่สิบเจ็ดในย่านใจกลางเมืองแมนฮัตตัน ไมรอนเช่าที่ทำงานจากวินในตึกเดียวกัน สำนักงานตัวแทนนักกีฬาที่ตั้งอยู่บนปาร์คอเวนิว เรียกว่ามีระดับมาก

หลังจากโทรศัพท์ดังอยู่สามครั้ง ก็ได้ยินเสียงเครื่องตอบรับ เสียงวินพูดด้วยสำเนียงบอกความเป็นผู้ดี ฟังแล้วน่ารำคาญว่า “กรุณาวางหูโดยไม่ต้องฝากข้อความ แล้วไปตายเสีย” บี๊ป ไมรอนสายหน้า ยิ้ม แล้วฝากข้อความตามเคย

เขากดปุ่มเปลี่ยนมากดหมายเลขที่ทำงานของเขา เอสเปอรันซ่าเป็นผู้รับโทรศัพท์ “เอ็มบีสปอร์ตส์เรปส์”

^๑ เป็นเรือที่นำผู้อพยพจากอังกฤษเข้ามาในสหรัฐอเมริกาในยุคบุกเบิก

เอ็ม คือชื่อย่อของไมรอน บี คือโบลิทาร์ ส่วนสปอร์ตส์เรปส์หมายถึง
ตัวแทนคนในวงการกีฬา ซึ่งนี่มาจากมันสมองของไมรอนล้วนๆ โดยไม่ได้รับความช่วยเหลือจากมืออาชีพทางการตลาดใดๆ ทั้งสิ้น แต่ถึงจะทำสิ่งที่เป็นเกียรติ
แก่วงศ์ตระกูลขนาดนี้ ไมรอนก็ยังอ่อนน้อมถ่อมตนเหมือนเดิม

“มีใครฝากข้อความอะไรบ้างไหม” เขาถาม

“เป็นล้าน”

“มีอะไรสำคัญบ้างไหม”

“กรีนสเปน^๒อยากขอความเห็นจากคุณเรื่องอัตราดอกเบี้ยที่พุ่งสูงขึ้น แต่
นอกนั้นก็ไม่มีอะไร” เอสเปอร์นซ์่ายยวนอย่างนี้เสมอ “นอร์มต้องการอะไรหรือ”

เอสเปอร์นซ์่า ดีอาช หรือ “แม่สาวสเปนที่ไม่มีสายเลือดยิว” ตามที่
นอร์มเรียก อยู่กับเอ็มปีสปอร์ตส์เรปส์มาตั้งแต่ก่อตั้ง ก่อนหน้านั้นเธอเคย
แข่งมวยปล้ำอาชีพ โดยใช้ชื่อ ลิตเติลโพคาชอนตัส พุดง่าย ๆ ก็คือว่า เธอ
แต่งชุดบิกินีแบบราเคิล เวลซ์ ในภาพยนตร์เรื่อง วันมิลเลียนเยียร์สปีฟอร์โครสต์
และโรมรันกับผู้หญิงคนอื่นๆ ต่อหน้าคนดูที่น้ำลายหกตางๆ เอสเปอร์นซ์่าถือว่าการ
หันมายึดอาชีพตัวแทนนักกีฬาเป็นการลดฐานะ

“เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับเบรนดา สลอเตอร์” ไมรอนเล่า

“นักบาสนะหรือ”

“ใช่”

“ฉันเคยเห็นเธอเล่นบาสสองสามครั้ง” เอสเปอร์นซ์่าบอก “ในทีวีเธอดู
เซ็กซี่มาก”

“ตัวจริงก็เหมือนกัน”

เงียบกันไปนิดหนึ่ง แล้วเอสเปอร์นซ์่าก็พูดว่า “คิดว่าเธอจะมีรสนิยม
ด้านความรักที่ไม่อาจเอ่ยนามออกมาไหม”

“หา”

“เธอชอบผู้หญิงหรือเปล่า”

“ตายละวา” ไมรอนอุทาน “ผมลืมนูรอยสักแฮะ”

รสนิยมทางเพศของเอสเปอร์นซ์่าเปลี่ยนไปเปลี่ยนมา เหมือนนักการเมือง
ในปีที่ว่างเว้นจากการเลือกตั้ง ขณะนี้เธอดูเหมือนจะชอบผู้ชาย แต่ไมรอนคิดว่า
นี่คือความได้เปรียบของคนเป็นไบเซ็กชวล คือรักใครก็ได้ ไม่เลือกหน้า ไมรอน
ไม่รังเกียจแต่อย่างใด ในสมัยที่เรียนไฮสกูล สาวๆ ที่ไมรอนออกเดทด้วยแทบ

^๒อลัน กรีนสเปน อดีตประธานธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกา

จะเป็นไปกันหมดทุกคน คือพอเขาพูดเรื่องบนเตียงขึ้นมาที่ไร พวกเธอก็จะบอกว่า “บาย” ไซ้ มุกเก่าแล้ว แต่ก็เข้าใจกันนะ

“ไม่เป็นไรหรอก” เอสเปอรันซ่าว่า “ยังไงฉันก็ชอบเดวิดจริงๆ” หนุ่มคนล่าสุดของเธอ ซึ่งยังงี้ก็ไม่มีทางยืดยาว “แต่คุณต้องยอมรับนะว่า เบรندا สลอเตอร์ ร้อนแรงจริงๆ”

“ยอมรับก็ได้”

“อาจจะสนุกกันได้สักคืนสองคืน”

ไมรอนพยักหน้ากับโทรศัพท์ คนที่หักห้ามใจไม่ได้อาจจะนึกภาพวาบวามของสาวสวยเลือดสเปนร่างกะทัดรัดเรียวรักกับสาวสวยผิวดำในชุดสปอร์ตส์บรา แต่ไมรอนนี่ไม่เลย เรื่องทางโลกแบบนี้

“นอร์มอยากให้เราจับตาดูเธอ” ไมรอนบอก และเล่าเรื่องให้เธอฟังคร่าวๆ พอเล่าจบก็ได้ยินเสียงเธอถอนหายใจ

“ทำไมหรือ” เขาถาม

“ให้ตายสิ ไมรอน นี่เราเป็นตัวแทนนักกีฬาหรือสายลับกันแน่”

“เราทำเพื่อจะได้ลูกค้า”

“เดือนสติตตัวเองไว้บ่อยๆ แล้วกัน”

“หมายความว่าไง”

“ไม่มีอะไร แล้วคุณจะให้ฉันทำอะไรบ้าง”

“พ่อของเธอหายตัวไป เขาชื่อไฮเรซ สลอเตอร์ คุณช่วยสืบข้อมูลเกี่ยวกับเขาให้หน่อย”

“ฉันต้องหาคนมาช่วยงานชั่วคราวที่นี่” เธอบอก

ไมรอนขยี้ตา “ผมนี่กว่าเราจะจ้างคนมาทำเต็มเวลาเสียอีก”

“ใครจะมีเวลาให้ล่ะ”

เงียบ

“ก็ได้” ไมรอนตอบ พลังถอนใจ “เรียกบิกชินดีมาทำก็ได้ แต่อย่าลืมนะเนี่ยว่าแค่ชั่วคราว”

“ได้เลย”

“แล้วถ้ามีลูกค้ามาหา ผมอยากให้ชินดีเข้าไปหลบในห้องทำงานของผม”

“อือ ได้ เอาไงก็เอา”

แล้วเธอก็วางหู

หลังจากถ่ายรูปีโฆษณาเสร็จ เบรندا สลอเตอร์ ก็เดินเข้ามาหาไมรอน

“ตอนนี้พ่อของคุณพักอยู่ที่ไหน” ไมรอนถาม

“ที่เดิม”

“คุณไปบ้านของเขาบ้างหรือเปล่า ตั้งแต่เขาหายไป”

“ยังเลย”

“งั้นเราไปเริ่มต้นกันที่นั่น” ไมรอนแนะ

๓

ในเมืองนวร์ก รัฐนิวเจอร์ซีย์ แห่งนี้ คำว่าย่านไม่ดีดูจะใช้กันเกร่อ

คำแรกที่นึกถึงคือเลียมโทรม ตัวอาคารยิ่งกว่าผุพัง ดูราวกับกำลังหลุดเป็นชิ้นๆ ถูกกรดกัดกร่อนจนหลอมละลาย สำหรับคนที่นี่แล้ว การบูรณะเมืองเป็นเรื่องแปลกใหม่พอๆกับการเดินทางข้ามเวลา สภาพแวดล้อมดูคล้ายภาพสงครามที่เห็นจากภาพยนตร์ขาว เช่นภาพแฟรงก์เฟิร์ตหลังถูกพวกสัมพันธมิตรทิ้งระเบิด มากกว่าจะเป็นย่านที่อยู่อาศัยของมนุษย์

ละแวกนี้ยิ่งทรุดโทรมลงกว่าที่เขาจำได้ เมื่อตอนไมรอนยังเป็นวัยรุ่น เขากับพ่อจะขับรถเข้ามาในถนนสายนี้ที่ไร ประตุรถเป็นต้องล็อกทุกที ราวกับจะรู้สึกได้ถึงอันตรายที่ย่างกรายเข้ามา พ่อของเขาจะมีสีหน้าเคร่งเครียด พิมพ์คำว่า “สเถลจจริงๆ” พ่อของเขาโตมาในย่านที่ไม่ไกลจากที่นี่เท่าไรนัก แต่นั่นก็ผ่านมานานเหลือเกินแล้ว พ่อซึ่งไมรอนรักและบูชาที่สุด เป็นคนที่เจดีที่สุด แทบจะสะกดกลิ่นความขุ่นเคืองไว้ไม่อยู่ “ดูพวกมันทำกับย่านเก่านี้สิ” พ่อมักจะพูดแบบนี้

ดูพวกมันทำสิ

พวกมัน

รถฟอร์ดทอร์ัสของไมรอนค่อยๆ แล่นผ่านสนามเด็กเล่นเก่า ใบหน้าดำๆ จ้องมองเขาเซมิง ตอนนี้มีภารแข่งขันบาสเกตบอลกันอยู่ เด็กๆ นั่งเหยียดแข้งเหยียดขาที่ขอบสนาม พันกันว่าใครจะเป็นผู้ชนะ รองเท้าผ้าใบราคาถูๆ สมัยไมรอน เช่นยี่ห้อทอม แมคแคน, เคดส์ หรือเคมาร์ต ถูกรองเท้ากีฬา ราคาเป็นร้อยเหรียญขึ้นไปเข้ามาแทนที่ เป็นยี่ห้อที่เด็กๆ เหล่านี้ต้องลำบากลำบากเพื่อจะได้มา ไมรอนรู้สึกไร้ราจใจ เขาอยากจะถูกขืนมายืนหยัดเพื่อสิ่งดีๆ ต่อต้านศีลธรรมที่เสื่อมลง หรือวัตถุนิยม และอื่นๆ แต่ในฐานะตัวแทนนักกีฬา ซึ่งหาเงินจากสัญญาโฆษณารองเท้ากีฬา ค่านิยมเหล่านั้นเป็นประโยชน์

ต่อกระเปาะของเขา ไมรอนไม่ได้ปลื้มใจอะไร แต่ก็ไม่อยากเป็นคนปากว่าตาขยิบ
ทุกวันนี้ไม่มีใครใส่กางเกงขาสั้นกันอีกแล้ว เด็กทุกคนจะสวมกางเกงยีน
สีน้ำเงินหรือสีดำ หลวมโพรกแบบกางเกงที่ตัวตลกในละครลิเกสวมเพื่อเรียก
เสียงหัวเราะ ขอบเอวลงมาต่ำกว่าสะดือ เผยให้เห็นกางเกงในบ็อกเซอร์มียี่ห้อ
ไมรอนไม่อยากทำตัวเป็นคนแก่คอยบ่นว่าแฟชั่นของคนรุ่นใหม่ แต่แฟชั่นสมัยนี้
ทำให้กางเกงขาบานและรองเท้านักตลกสมัยก่อนกลายเป็นชุดหะมัดหะแมงขึ้นมา
เลย ก็คุณจะไม่เล่นกีฬาได้อย่างไรถ้าต้องคอยรั้งกางเกงขึ้นมาอยู่เรื่อย

แต่ความเปลี่ยนแปลงที่ซัดที่ซัดได้แก่สายตาที่จ้องมอง ไมรอนเคยรู้สึก
หวาดหวั่นเมื่อมาที่นี่เป็นครั้งแรกตอนเป็นนักเรียนไฮสกูลอายุสิบห้า แต่เขารู้ว่า
ถ้าต้องการยกระดับฝีมือของตนขึ้นไปอีกขั้น เขาจะต้องแข่งกับผู้เล่นที่มีฝีมือดีที่สุดใน
ซึ่งหมายความว่าต้องมาเล่นที่นี่ ในตอนแรกเขาก็ไม่เป็นที่ต้อนรับ แต่สายตาที่
แสดงความเป็นอริและสงสัยใคร่รู้ในตอนนั้นเทียบไม่ได้เลยกับสายตาที่เกลียด
กินเนื้อที่จับจ้องมาของเด็กๆ เหล่านี้ สายตาของพวกเขาแสดงถึงความเกลียดชัง
อย่างชัดเจน ตรงไปตรงมา และแสดงความจำนอย่างคนเย็นชา เขาอาจจะพูด
อะไรเชยๆ แต่ในสมัยนั้น ไม่ถึงยี่สิบปีทีไรแล้ว มีอะไรบางอย่างที่ต่างจากสมัยนี้
ตอนนั้นพวกเขาอาจจะดูมีความหวังมากกว่านี้ก็ได้ ใครจะไปรู้

เบรنداพูดขึ้นมา ราวกับจะอ่านความคิดของเขาออก “ฉันเองยังไม่มา
เล่นแถวนี้แล้วเลย”

ไมรอนพยักหน้า

“คุณเองก็เคยลำบากใจเหมือนกันใช่ไหม ที่ต้องมาเล่นที่นี่”

“พ่อของคุณช่วยผมได้มาก” เขาพูด

เธอยิ้ม “ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อฉันถึงได้เอ็นดูคุณนัก ปกติพ่อเกลียด
คนผิวขาวจะตาย”

ไมรอนทำเป็นตกใจ “ผมเป็นคนผิวขาวหรือ”

“อย่างกับแพท บูคาแน°เลยละ”

ทั้งสองแค้นหัวเราะ ไมรอนลองอีกครั้ง “เล่าเรื่องคำขู่ให้ผมฟังหน่อย”

เบรنداจ้องมองไปนอกหน้าต่าง ทั้งคู่ผ่านบริเวณที่ขายจานดุมล้อ มีจาน
ดุมล้อเป็นร้อยๆ พันๆ แววาวอยู่กลางแดด คิดๆ ดูก็เป็นธุรกิจที่แปลก คนเรา
จะต้องการงานปิดดุมล้อก็ต่อเมื่อจานดุมล้อของตนถูกขโมย จานดุมล้อที่ถูก
ขโมย สุดท้ายก็มาอยู่ในที่แบบนี้ กลายเป็นวงจรหมุนเงินขนาดย่อม

° นักการเมืองขจัด

“มีใครโทร.มาหาฉัน” เธอเริ่มเล่า “ส่วนใหญ่โทร.มาตอนกลางคืน ครั้งหนึ่งพวกมันขู่ฉันว่าจะทำร้ายฉัน ถ้ามันหาตัวพ่อฉันไม่เจอ อีกครั้งหนึ่งพวกมันบอกฉันว่า ฉันจะต้องให้พ่อเป็นผู้จัดการต่อไป ไม่งั้น” เธอหยุดพูดไป

“พ่อจะรู้ไหมว่าเป็นใคร”

“ไม่รู้”

“พ่อจะรู้ไหมว่า ทำไมถึงมีคนอยากตามหาตัวพ่อของคุณ”

“ไม่รู้”

“แล้วรู้ไหมว่าทำไมพ่อของคุณถึงหายตัวไป”

เธอสิ้นศรัทธา

“นอร์มบอกว่าคุณถูกคนขับรถตาม”

“เรื่องนั้นฉันไม่รู้” เธอบอก

“คนที่โทร.มา” ไมรอนพูด “เป็นคนคนเดียวกับทุกครั้งหรือเปล่า”

“คิดว่าไม่ใช่”

“เสียงผู้ชายหรือผู้หญิง”

“ผู้ชาย ผิวขาว หรืออย่างน้อยลำเนียงก็ฟังดูเป็นคนผิวขาว”

ไมรอนพยักหน้า “ไฮเรชเล่นการพนันหรือเปล่า”

“ไม่เคยเลย ปู่ฉันเล่นเกมพนัน เล่นจนหมดเนื้อหมดตัว แต่ปู่ก็ไม่ได้มีสมบัติอะไรมากมาย ส่วนพ่อไม่เคยเฉียดเข้าไปใกล้เลย”

“เขาเคยขอยืมเงินใครหรือเปล่า”

“ไม่เคย”

“คุณแน่ใจนะ ต่อให้ได้รับความช่วยเหลือด้านการเงิน แต่ค่าเล่าเรียนของคุณก็ไม่ใช้ถูกๆ”

“ฉันเป็นนักเรียนทุนตั้งแต่อายุสิบสอง”

ไมรอนพยักหน้า ข้างหน้ามีชายคนหนึ่งเดินหัวที่มอยอยู่บนฟุตปาธ สวมแต่กางเกงในยี่ห้อคาลวิน ไคลน์ รองเท้าสกีข้างละแบบ และหมวกกัสเซียใบโตแบบ ดร.ซีวีกเท่านั้น ไม่ได้สวมอะไรอีก ไม่สวมเสื้อเชิ้ต ไม่สวมกางเกง เขาเกาะกุ่มถูกระดาศสีน้ำตาลไว้แน่น รวากับกำลังช่วยพาถุงเดินข้ามถนน

“เริ่มมีโทรศัพท์มาตั้งแต่มื่อไร” ไมรอนถาม

“ลึกลับตาหนึ่งได้แล้ว”

“ตอนที่พ่อของคุณหายตัวไปใช่ไหม”

เบรنداพยักหน้า เธอยังมีอะไรที่อยากเล่าอีก ไมรอนดูออกจากสายตาเหม่อลอยของเธอ เขานิ่งเงียบ รอให้เธอเล่าต่อ

“ครั้งแรกที่โทร.มา” เธอพูดเสียงแผ่วๆ “เขาลังให้ฉันโทร.หาแม่”
ไมรอนรอให้เธอพูดต่อ เมื่อรู้แน่ๆว่าเธอไม่พูดอะไร เขาก็กล่าวว่า “แล้ว
คุณโทร.หรือเปล่า”

เธอยิ้มเศร้าๆ “เปล่า”

“แม่ของคุณอยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้สิ ฉันไม่ได้เจอหน้าแม่ตั้งแต่อายุห้าขวบ”

“ที่คุณบอกว่าไม่ได้เจอหน้าแม่--”

“ฉันหมายความว่าอย่างนั้นจริงๆ แม่ทิ้งเราไปเมื่อยี่สิบปีก่อน” เบรندا
หันไปมองเขาในที่สุด “ท่าทางคุณเหมือนกำลังแปลกใจ”

“คงงุนงง”

“ทำไม คุณรู้ไหมว่าในบรรดาเด็กผู้ชายพวกนั้น มีเด็กถูกพ่อทอดทิ้งกี่คน
คิดว่าแม่จะทำไม่ลงหรือ”

ที่เธอพูดก็ถูก แต่ฟังดูเป็นการอ้างเหตุผลไปอย่างนั้น มากกว่าจะปักใจ
เชื่อจริงๆ “งั้นคุณก็ไม่เห็นหน้าแม่ตั้งแต่อายุห้าขวบ”

“ใช่”

“คุณรู้ไหมว่าเธออยู่ที่ไหน ที่เมือง หรือรัฐอะไร”

“ไม่รู้เลย” เธอพยายามทำเสียงไม่แยแสเต็มที่

“คุณไม่ได้ติดต่อกับเธอเลยหรือ”

“มีจดหมายแค่สองสามฉบับ”

“แล้วมีที่อยู่ให้ส่งกลับไหม”

เบรنداสั่นศีรษะ “ฉันรู้แต่ว่าจดหมายประทับตราไปรษณีย์นวยอร์คซิตี้”

“โฮเรชจะรู้ไหมว่าเธออยู่ที่ไหน”

“ไม่รู้ พ่อไม่เคยพูดถึงแม่มายี่สิบปีแล้ว”

“หมายถึงไม่พูดกับคุณ”

เธอพยักหน้า

“คนที่โทร.มาอาจจะไม่ได้หมายถึงแม่ของคุณก็ได้” ไมรอนว่า “คุณมี
แม่เลี้ยงหรือเปล่า พ่อของคุณแต่งงานใหม่หรืออยู่กับใคร--”

“เปล่า หลังจากแม่ฉันแล้วก็ไม่มีใครอีก”

เงียบ

“งั้นทำไมถึงมีคนมาถามหาแม่ของคุณอีกล่ะ ทั้งที่ผ่านมายี่สิบปีแล้ว”

ไมรอนถาม

“ไม่รู้สิ”

“คุณพอจะเดาได้ไหม”

“ไม่ได้เลย ตลอดยี่สิบปีที่ผ่านมา แม่เป็นแค่วิญญานของสิ่งที่เรียกว่าแม่สำหรับฉัน” เธอชี้ไปข้างหน้า “เลี้ยวซ้าย”

“คุณจะทำอะไรไหม ถ้าผมจะติดเครื่องติดตามไว้กับโทรศัพท์ของคุณ เพื่อพวกนั้นโทร.มาอีก”

เธอสิ้นศรัทธา

เขาเลี้ยวรถไปตามคำบอกของเธอ “เล่าให้ฟังหน่อยซิว่า ความสัมพันธ์ระหว่างคุณกับโฮเรชเป็นยังไง” ไมรอนถาม

“ไม่ล่ะ”

“ผมไม่ได้ถามเพราะความอยากรู้อยากเห็น--”

“เรื่องนั้นมันไม่เกี่ยวนี่ ไมรอน ฉันจะรักหรือเกลียดพ่อ คุณก็ต้องหาเขาให้เจออยู่ดี”

“คุณขอคำสั่งศาลไม่ให้เขาเข้ามาใกล้คุณใช่ไหม”

เธอหนึ่งอึ้งไปชั่วครู่ แล้วก็ว่า “คุณจำได้ไหมว่า เวลาอยู่ในสนาม เขาเป็นอย่างไร”

ไมรอนพยักหน้า “เหมือนคนบ้า และอาจจะเป็นครูที่ดีที่สุดเท่าที่ผมเคยมี”

“เอาจริงเอาจังที่สุดใช่ไหม”

“ใช่” ไมรอนตอบ “เขาบอกผมว่าไม่ต้องเล่นแบบโชว์ทักษะมาก ซึ่งบางทีก็ทำไม่ได้ง่าย ๆ นะ”

“นั่นนะสิ แล้วคุณก็เป็นแค่เด็กคนหนึ่งที่พ่อฉันรู้สึกเอ็นดู แต่ลองนึกว่า ถ้าคุณเป็นลูกพ่อสิ ลองนึกถึงความเอาจริงเอาจังในสนาม บวกกับความกลัวว่า เขาจะสูญเสียฉัน กลัวว่าฉันจะหนีไป ทิ้งพ่อไว้คนเดียว”

“แบบแม่ของคุณ”

“ใช่”

“ก็คงจะ” ไมรอนว่า “อึดอัดน่าดู”

“หายใจไม่ออกต่างหาก” เธอแก้คำพูด “เมื่อสามสัปดาห์ก่อน เราเล่นบาสเพื่อการประชาสัมพันธ์ที่อีสต์ออเรนจ์ไฮสกูล คุณรู้จักไหม”

“รู้จักสิ”

“ตอนนั้นคนดูผู้ชายสองสามคนเกิดอะอะโวยวายขึ้นมา เป็นเด็กนักเรียนไฮสกูลอยู่ในทีมบาสเกตบอล พวกเขาอาจจะเมาเหล้าหรือเมายา หรืออาจจะเป็นแค่พวกฟังก์ฉันก็ไม่รู้ แต่พวกเขาตะโกนด่าฉันขึ้นมา”

“ด่าแบบไหน”

“ท่าแบบหยาบคาย น่าเกลียด บอกว่าอยากทำอะไรกับฉันบ้าง พ่อฉัน ลูกขึ้นยืนแล้วก็เข้าไปเล่นงานเด็กพวกนั้น”

“ผมว่าจะโทษเขาก็ไม่ได้หรอก” ไมรอนบอก

เธอสายหน้า “นั่นคุณก็เป็นมนุษย์ดีกตำบรวี้อีกคน”

“อะไรนะ”

“คุณจะไปเล่นงานเด็กพวกนี้ทำไม เพื่อรักษาเกียรติของฉันหรือ ฉันเป็นผู้หญิงอายุยี่สิบห้าแล้วนะ ไม่ต้องการให้ใครมาทำตัวเป็นอัศวินคอยคุ้มครอง”

“แต่--”

“ไม่มีแต่ เรื่องทั้งหมด หมายถึงเรื่องที่คุณต้องมาอยู่ที่นี่ ฉันไม่ได้เป็นนักต่อสู้เรียกเรื่องสิทธิสตรีหรืออะไรหรอกนะ แต่ฉันคิดว่าเป็นการดูถูกผู้หญิง”

“อะไรนะ”

“ถ้าฉันมีไอนั้นอยู่ที่หว่างขา คุณก็คงจะไม่มา ถ้าฉันซื้อเลอรอย แล้วได้รับโทรศัพท์แปลกๆ คุณก็คงไม่คิดจะปกป้องคนตัวเล็กๆที่น่าสงสารอย่างฉันใช่ไหมล่ะ”

ไมรอนอึ้งนานไปนิดหนึ่ง

“แล้วอีกอย่างนะ” เธอพูดต่อ “คุณเคยดูฉันเล่นสก็๊ก็๊ครั้ง”

การเปลี่ยนเรื่องพูดทำให้เขาตั้งตัวไม่ทัน “อะไรนะ”

“ฉันเป็นผู้เล่นหมายเลขหนึ่งของมหาวิทยาลัยสามปีติดกัน ทีมของฉันได้ครองแชมป์ระดับประเทศสองครั้ง เราออกทีวีช่องอีเอสพีเอ็นตลอดเวลาระหว่างการแข่งขันชิงแชมป์มหาวิทยาลัยระดับประเทศในรอบตัดเชือก เราไปออกช่องซีบีเอส ฉันเรียนหนังสือที่มหาวิทยาลัยเรสตัน อยู่ห่างจากบ้านคุณไปแค่ครึ่งชั่วโมง คุณเคยดูฉันเล่นสก็๊ก็๊ครั้ง”

ไมรอนอ้าปากแล้วหุบ กล่าวว่า “ไม่เคยดูเลย”

“โซลี บาสเกตบอลหญิง ใครจะอยากดูให้เสียเวลา”

“ไม่ใช่ แต่เดี๋ยวนี้ผมไม่ดูกีฬาแล้วต่างหาก” เขารู้ตัวดีว่าที่พูดไปฟังไม่ขึ้นเลย เธอสายหน้าแล้วเงยไป

“เบรندا--”

“ลืมที่ฉันพูดไปซะเถอะ ฉันไม่นำพูดเรื่องนี้ขึ้นมาเลย”

เธอพูดด้วยน้ำเสียงตัดบท ไมรอนอยากจะแก้ตัว แต่เขาจนปัญญาไม่รู้จะพูดอะไร จึงตัดลิ้นใจนิ่งเงียบ ซึ่งเป็นวิธีที่เขาน่าจะเลือกใช้ให้บ่อยกว่านี้

“เลี้ยวขวาข้างหน้า” เธอบอก

“แล้วจากนั้นเกิดอะไรขึ้น” เขาถาม

เธอมองหน้าเขา

“โอ้พวกฟังก์ซ์ที่ตำคุณนะ เกิดอะไรขึ้นหลังจากที่พ่อของคุณเข้าไปเล่นงานพวกมัน”

“เจ้าหน้าที่รปภ.เข้าไปห้ามก่อนจะเกิดอะไรขึ้นจริงๆ ตะเพิดเด็กๆพวกนั้นออกไปจากโรงยิม พ่อก็โดนไล่ออกไปด้วย”

“ผมไม่ค่อยเข้าใจว่าคุณเล่าเรื่องนี้เพื่อบอกอะไรผม”

“เรื่องนี้ยังไม่จบ” เบรنداหยุดพูด ก้มหน้าลง เหมือนกับจะรวบรวมกำลังใจที่มีเพียงน้อยนิด แล้วก็เงยหน้าขึ้นตามเดิม “อีกสามวันต่อมา มีคนพบเด็กสองคน เคลย์ แจ็คสัน และอาร์เธอร์ แฮร์ริส อยู่บนหลังคาตึกโกโรโกโส ถูกมัด แล้วใช้กรรไกรตัดแต่งกิ่งตัดเส้นเอ็นร้อยหวาย”

ไมรอนหน้าซีด ท้องไส้ปั่นป่วนไปหมด “ฝีมือพ่อของคุณหรือ”

เบรنداพยักหน้า “พ่อฉันทำอะไรแบบนี้มาตลอดชีวิตของฉัน ปกติไม่แย่ถึงขนาดนี้หรอก แต่เขาชอบเล่นงานคนที่ทำให้ฉันโกรธ ตอนเป็นเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆที่ขาดแม่ ฉันก็รู้สึกตื่นๆที่มีคนคุมครอง แต่ฉันไม่ใช่เด็กเล็กๆแล้ว”

ไมรอนลืมหูลืมตาอึ้งลงและสั่นเทาของตน เส้นเอ็นร้อยหวายถูกเฉือนด้วยกรรไกรตัดแต่งกิ่ง เขาพยายามสะกดสีหน้าไม่ให้ดูตะลึงงันเกินไป “ตำรวจคงจะนึกว่าเป็นฝีมือของไฮเรซ”

“ใช่”

“แล้วทำไมเขาไม่ถูกจับล่ะ”

“หลักฐานไม่เพียงพอ”

“ให้เหยื่อชี้ตัวไม่ได้หรือ”

เธอหันกลับไปทำหน้าที่ตามเดิม “พวกนั้นกลัวจนหัวหด” เธอชี้ไปทางขวามือ “จอดตรงนั้น”

ไมรอนแล่นเข้าไปจอด ผู้คนเดินตรไปเตรมาอยู่บนถนน จ้องมองเขาราวกับว่าไม่เคยเห็นคนผิวขาวมาก่อน ซึ่งเป็นไปได้มากในย่านนี้ ไมรอนพยายามฝืนแสดงสีหน้าผ่อนคลาย เขาผงกศีรษะทักทายอย่างสุภาพ บางคนก็ผงกศีรษะทักทายกลับ แต่บางคนก็ไม่

รถสีเหลือง ไมโครโฟนมีล้อต่างหาก แล่นผ่านไป พร้อมกับแผดเสียงเพลงแร็ปดังสนั่นหวั่นไหว ตั้งเสียงเบสไว้สูงจนไมรอนรู้สึกสะเทือนเข้าไปในหน้าอก เขาฟังเนื้อร้องไม่ออก แต่ฟังเหมือนโกรธๆ เบรنداเดินนำเขาไปที่บันไดทางขึ้นอาคาร ผู้ชายสองคนนั่งเหยียดแขนขาตามสบายอยู่บนชั้นบันไดราวกับผู้ได้รับบาดเจ็บจากสงคราม เบรنداก้าวข้ามตัวพวกเขาไปอย่างไม่ไยดี

ไมรอนเดินตามไป ทันใดนั้น เขาก็นึกได้ว่าเขาไม่เคยมาที่นี่มาก่อน ความสัมพันธ์ระหว่างเขากับไฮเรซจำกัต้องอยู่แต่ในแวดวงบาสเกตบอลเท่านั้น พวกเขามักจะชลูกอยู่ในสนามเด็กเล่น ในโรงยิม หรือไม่ก็ไปกินพิซซ่าหลังการแข่งขัน เขาไม่เคยไปบ้านของไฮเรซ ไฮเรซเองก็ไม่เคยไปบ้านของไมรอนเช่นกัน

แน่นอนว่าที่นี่ไม่มีคนเฝ้าประตู ไม่มีล็อกหรือมีปุ่มกดเปิดจากข้างในบ้าน หรืออะไรเลย บริเวณทางเดินมีเพียงแสงสลัวๆ แต่ก็มากพอที่จะส่องให้เห็น ลีเกะเทาะล่อนออกมาราวกับฝาผนังเป็นโรคผิวหนัง ตู้อุดหมายส่วนใหญ่ไม่มี ฝาปิด ลมที่เข้ามาเหมือนพัดผ่านม่านลูกบิด

เธอเดินขึ้นบันไดซีเมนต์ ราวบันไดทำด้วยโลหะที่ใช้ในอุตสาหกรรม ไมรอนได้ยินเสียงชายคนหนึ่งไอโซลกๆ ราวกับกำลังพยายามจะดันให้ปอดหลุดออกมา เสียงทารกคนหนึ่งร้อง แล้วทารกอีกคนก็ร้องตาม เบรنداหยุดที่ ชั้นสอง เลี้ยวขวา เธอถือกุญแจไว้ในมือ เตรียมพร้อม ประตูห้องทำด้วย เหล็กกล้าเสริมแรง เจาะรูไว้สำหรับมองออกมา และติดกลอนประตูสามอัน

เบรنداถอดกลอนประตูทั้งสามก่อน บานสลักส่งเสียงดังราวกับนี่เป็นฉากในเรื่อนำตอนที่พัตตีตะโกนว่า “เข้าห้องซัง” ประตูเปิดออกผาง ความคิดสองอย่างแล่นมาเข้าสมองไมรอนพร้อมๆ กัน อย่างแรกคือ ไฮเรซจัดบ้านได้น่าอยู่เหลือเกิน ไม่ว่าภายนอกพาร์ตเมนท์จะเป็นอย่างไร ไม่ว่าถนนหรือโถงทางเดินจะเชรอะและโลโครกสักแค่ไหน ไฮเรซ สลอตเตอร์ ก็ไม่ยอมปล่อยให้ ความโลโครกผ่านประตูเหล็กกล้าเข้าไปได้ ฝาผนังบ้านทาสีขาวราวกับโฆษณาครีมทาผิว พื้นดูราวกับว่าเพิ่งขัดมาใหม่ๆ เครื่องเรือนดูเป็นการผสมผสานกันระหว่างของตกทอดที่นำมาซ่อมอย่างดีและเครื่องเรือนใหม่จากร้านอิกเกีย บ้านของเขาดูน่าอยู่มาก

อีกอย่างที่ไม่รอนสังเกตเห็นทันทีที่ประตูเปิดออกมาก็คือ มีคนทำลายห้องจนละ

เบรنداวิ่งถลาเข้าไปในห้อง “พ่อคะ”

ไมรอนเดินตามเข้าไป ในใจนึกเสียดายที่ไม่ได้เอาปืนมา จากแบบนี้ควรจะมี่ปืน เขาจะส่งสัญญาณให้เธอเจียบ คิวักปืนออกมา ให้เธอไปยืนอยู่ข้างหลัง แล้วค่อยๆ ่องไปทัวพาร์ตเมนท์ โดยมีเธอเกาะแขนข้างที่วางอย่างหวาดหวั่น เขาจะทำท่าเล็งปืนทุกครั้งที่เขาไปในห้องแต่ละห้อง ย่อตัว และเตรียมรับสถานการณ์ทุกเมื่อ แต่ปกติไมรอนจะไม่พกปืน ไม่ใช่เพราะว่าเขาไม่ชอบปืน จริงๆ เวลาเจอปัญหา เขาก็รู้สึกอู่ใจเวลามี่ปืนอยู่ใกล้ตัว แต่ปืนเทอะทะและเสียดสีกับร่างกายเหมือนถุงยางอนามัยที่ทำจากผ้าขนสัตว์เนื้อหยาบ แล้วพุดก็พุดเถอะ สำหรับ

คนส่วนใหญ่ที่ไม่รอนอยากได้มาเป็นลูกค้า การได้เห็นตัวแทนนักกีฬาพากันไปไหนมาไหนไม่ได้ช่วยสร้างความมั่นใจอะไรเลย ส่วนลูกค้าที่ชอบให้ทำอย่างนั้นไมรอนเองก็ไม่อยากได้มาอยู่ในสังกัด

แต่วินมักจะพบบินเสมอ อย่างน้อยสองกระบอก ทั้งนี้ยังไม่ได้นับอาวุธยุทธโศปกรณ์ต่างๆ ที่ซุกซ่อนไว้ในตัว คนคนนี้เหมือนอิสราเอลเคลื่อนที่

อพาร์ทเมนต์ที่ประกอบด้วยห้องสามห้องและครัว ทั้งสองคนรีบเดินสำรวจตามห้องต่างๆ แต่ไม่เห็นใคร และไม่มีศพ

“มีอะไรหายไปบ้างหรือเปล่า” ไมรอนถาม

เธอมองหน้าเขาอย่างขุ่นใจ “ฉันจะไปรู้ได้ยังไง”

“ผมหมายความว่า อะไรที่เห็นแล้วรู้เลยนะ โทรทัศน์ยังอยู่ เครื่องเล่นวิดีโอเทปก็อยู่ คุณคิดว่าเป็นการโจรกรรมหรือเปล่า”

เธอกวาดตามองไปรอบห้องนั่งเล่น “ไม่ใช่” เธอบอก “ดูไม่เหมือนการโจรกรรม”

“พอจะนึกออกไหมว่าน่าจะเป็นฝีมือของใครและทำไปทำไม”

เบรنداส่ายหน้า ยังคงพยายามทำใจกับสภาพความเสียหาย

“ไฮเรซซ่อนเงินไว้ที่ไหนหรือเปล่า ในโกศูกก็หรือใต้พื้นห้องทำงานงั้นนะ”

“ไม่มี”

ทั้งคู่เริ่มสำรวจห้องนอนของไฮเรซ เบรنداเปิดตู้เสื้อผ้า แล้วก็ยืนนิ่งไม่พูดจาอยู่เป็นเวลานาน

“เบรندا”

“เสื้อผ้าของพ่อหายไปหลายชิ้น” เธอพูดเสียงแผ่วเบา “กระเป๋าดูเดินทางด้วย”

“ดีแล้ว” ไมรอนบอก “หมายความว่าเขาอาจจะหนีไป ยิ่งไม่น่าเป็นไปได้ว่าจะโดนคนเล่นงาน”

เธอพยักหน้า “แต่มันน่าขนลุกนะ”

“ทำไมหรือ”

“มันเหมือนตอนแม่ของฉันเลย ฉันยังจำได้ว่าพ่อยืนอยู่ตรงนี้ จ้องมองไม้แขวนเสื้อที่ไม่มีอะไรแขวนอยู่”

ทั้งคู่เดินกลับเข้าไปในห้องนั่งเล่น แล้วก็ต่อไปยังห้องนอนเล็ก

“ห้องของคุณหรือ” ไมรอนถาม

“ฉันไม่ค่อยได้มาแล้วละ แต่ก็ใช่ นี่เป็นห้องของฉัน”

สายตาของเบรنداเบนไปจับที่บริเวณโต๊ะข้างเตียงทันที เธออุทานออกมา

นิดหนึ่ง หรูดกายลงกับพื้น ตะกุกตะกวยหาข้าวของส่วนตัว

“เบรندا”

เธอคู้ยหาอย่างหนักยิ่งขึ้น นัยน์ตาลูกโพล่ง หลังจากนั้นสองสามนาที เธอก็ลุกขึ้นมา วิ่งไปที่ห้องของพ่อเธอ แล้วก็ไปห้องนั่งเล่น ไมรอนยืนดูห่างๆ

“หายไปแล้ว” เธอพูด

“อะไร”

เบรنداมองหน้าเขา “จดหมายที่แม่เขียนถึงฉันนะสิ ถูกขโมยไปหมดเลย”